Runorna 20–23 har jag läst **aftʀ** och antecknat angående bistavarna till 22 **t**, att de delvis äro synliga. v. Friesen läser runan som **i**, menande att **t** är uteglömt, **af⟨t⟩iʀ** (se *Nordisk Kultur* 6, 1933, s. 180). Nordensköld, som läser hela ordet **iftʀ**, har endast sett den högra bst till 22 **t**, alla andra undersökare båda. Runorna 31–34 **sini** har förbisetts av Wallman och lästs **sin** av Nordensköld. Efter 42–46 **karþi** har ristaren haft för avsikt att hugga **bru**, men runan 48 är otvivelaktigt **u**, och det som finns kvar av 49 liknar också mest ett **u**. Läsningen **buu** är den sannolikaste, men då toppen av runan 49 fattas, är det tänkbart, att den har varit **r** med en inbuktning mycket högt upp på bst. I *Bautil* är ordet **bur**, där tecknaren dock korrigerat ristningen med en kraftig inbuktning långt ned på bst. På samma sätt har han förfarit med 62 **u**. Wallman och Nordensköld läsa **bru**, v. Friesen **buṛ**. Av runorna 50–51, som i *Bautil* äro **ef**, är större delarna avslagna, endast nedersta styckena av huvudstavarna kvar. Runorna 61–65 **buþur** läsas av Christofferson, Wallman och v. Friesen **brþur**. På v. Friesens foto (*Nordisk Kultur* 6, 1933, s. 181) är runan 62 emellertid **u**. 72 **h** har av Christofferson och Wallman förbättrats till **a**. 76–80 **asboþ** har av Christofferson uppfattats som **asbiaþ**.

1–7 och 35–41 *Þorsteinn* hör till de vanligaste namnen över hela Norden. — 24–27 **kuþa** är ack. av *Guði*, en kortform av namn med *Guð-* som förled. *Guði* föreligger i Vg 187 samt troligen på Sm 144 och U 579, dessutom känt genom medeltida belägg från Östergötland. Ett latiniserat *Gudho* förekommer i DS 3818, 3819 (år 1344) från Småland. Även i Danmark och på vn. område finns detta namn. Det ingår även i ortnamn. — 55–60 **kunuar** är ack. av det rsv. mansnamnet *Gunnvarr*, som är mycket sparsamt företrätt. Det förekommer på de gotländska L 1590 och 1591 från Stenkumla. Det motsvarande kvinnonamnet, som senare förekommer i formen *Gunnur*, vn. *Gunnvǫr*, är belagt genom **kunuar** U 131 och Vg 152. Huruvida **kynuar** Sö 257 är mans- eller kvinnonamnet kan ej avgöras. v. Friesen (a a s. 180) anser **kunuar** på Brobyholmsstenen vara felristning för *Gunnar*. — 76–80 **asboþ** är ack. av kvinnonamnet *Asboð*, som endast är känt från denna runsten och den jylländska DR 134 Ravnkilde 1, vilken är rest över **osbuþ trunik** »drottning Asbod» och i fråga om runformer och stavning visar svenska drag.

Nordensköld (ovan anförda hs 15 s. 7, tryckt i *NSmMedd* 6, 1922, s. 7) har upptecknat en del skrock, som står i samband med denna sten: »Det berättas, att man här vid stenen vid hvarje årsskifte får se syner, folksamlingar osv. När vägen förbi Hultagård dels omlades, dels förbättrades togo en del arbetare, efter slutadt dagsverke, sin väg förbi denna runsten och under framtagandet af bränvinsflaskan ropade den ena: 'stigen upp I som liggen här, så skolen I få en tår med.' Derpå samlade sig en stor hop 'tomtegubbar' ikring honom och följde honom, utan att låta honom någon qväll vara i fred, hvarföre han en qväll fick gå tillbaka till stenen och bedja om förlåtelse. Sålunda berätta de gamla i trakten.»

97. Myresjö gamla kyrka.

Pl. 72.

Litteratur: C. F. Nordensköld: Jönköpings läns minnesmärken (ATA) 13 Östra härad, upptecknade år 1883, s. 17, tr. i NSmMedd 3 (1914) s. 66; A. Friberg: Undersökningsprotokoll 1906 (NSmArk); N. Gillgren: Fornminnesinventering 1936 (ATA).

Äldre avbildningar: Nordensköld: teckning 1883 i o.a. hs; Friberg: fotos den $^{11}/_{7}$ 1906 (NSmArk); O. v. Friesen: foto den $^{3}/_{7}$ 1913 (NSmArk); Gillgren: fotos 1937 (ATA).

Till höger om portalen på södra sidan av Myresjö gamla kyrka sitter en runsten inmurad. Nordensköld, som lämnat de tidigaste underrättelserna om denna sten, skriver (1883): »Den ursprungliga å sydvestra sidan befintliga hufvudingången har för ganska lång tid tillbaka varit igenmurad och hade till portalens ena stolpe en runsten blifvit apterad.» Nordensköld säger sig »för flera år tillbaka» ha upptäckt stenen, sedan en del rappning fallit bort.

Runstenens översta del saknas och därmed ett stycke av inskriften. För att få stenen att passa bättre på dess plats i kyrkmuren har man huggit av den längs med kanterna, så att inga runor äro bevarade till sin fulla höjd. Stenen är 138 cm hög, 21 cm bred vid basen. Runornas största höjd är 10 cm.

Inskrift:

- - - n - r · sati · stin þa . . . aþur · sin
1 5 10 15 20

... setti stein þe(nna ... f)oður sinn.

... satte denna sten ... sin fader.

Till läsningen: Enligt Nordensköld var, om man får tro hans teckning, mycket mera bevarat av runorna 1883, än vad det är i våra dagar. Nordensköld visar sig emellertid vid ett annat tillfälle ha rekonstruerat ganska kraftigt i sina teckningar, och hans avvikelser från läsningen ovan anföras därför med en viss reservation.

Det första ordet inledes med tre vertikala stavar, som ej kunna närmare bestämmas. Den första av dem kan höra till inramningen. Nordensköld, som anser, att här stått *Vinir*, uppfattar de två första strecken som **u**. Runan 4 är **n**. Till runan 5 synes ej någon bistav. Ordet 7–10 har varit **sati**, av vilka **sa** kunna bestämmas med ledning av det som finns kvar. Den vertikala delen av 7 **s** är tydlig, snedstrecket till höger svagare men nog hugget. Friberg har endast ritat en lodrät stav och antecknat: »Om **s**, så är öfre partiet borta.» Ingen har sett några bistavar till runan 9, som av sammanhanget att döma är **t**, utom Nordensköld. Av det följande ordet 11–14, som troligen är **stin**, synas tre lodräta stavar och ett **n**. Nordensköld har läst 11–12 **st** och angivit som synligt även den snedställda delen av runan 11 och bistavarna till runan 12. Av 15 **þ** är mellanpartiet med bistavens nedre del bevarat. Friberg har ej sett något av bst. Efter 16 **a** ha Nordensköld och v. Friesen sett ytterligare en hst utan någon bst. En lätt försänkning i stenens yta märkes, men det finns ingen säkerhet för att den är huggen. Ej heller Friberg har sett något efter 16 **a** i denna rad. Det första synliga i den andra raden är en vertikal stav, nr 17. v. Friesen har före denna antytt en bit av en **f**-bst. Den gör emellertid icke intryck av att vara huggen. v. Friesen har till runan 17 svagt markerat en **a**-bst. Friberg har ej sett någon bst till 18 **þ**. De återstående strecken i samma ord äro nedre delarna av **ur**. I det följande ordet, som sannolikt varit **sin**, kan läsningen av 23 **n** säkert fastställas. Runorna 21–22 äro två vertikala stavar. v. Friesen har, liksom Nordensköld, sett snedstrecket till 21 **s**. Friberg har ej detta med. Efter 23 **n** kan intet urskiljas. Friberg har antytt några streck.

98. Myresjö gamla kyrka.

Pl. 72.

Litteratur: P. Vistrand: Anteckning 1881 (ATA); C. F. Nordensköld: Jönköpings läns minnesmärken (ATA) 13 Östra härad, upptecknade år 1883, s. 18, tr. i NSmMedd 3 (1914) s. 67; A. Friberg: Undersökningsprotokoll 1906 och 1913 (NSmArk); R. Lindstam: Om kyrkor som försvunnit och klockor som ha sjungit i Östra och Västra härad (1943) s. 170; N. Gillgren: Fornminnesinventering 1936 (ATA); I. Fredriksson: Svenska personnamnsstudier (1961) s. 124.

Äldre avbildningar: Vistrand: teckning 1881 (ATA); Nordensköld: teckning i o.a. hs s. 18; Friberg: foto (NSmArk); O. v. Friesen: foto 1913 (NSmArk); Gillgren: foto 1936 (ATA).

Den fragmentariska runstenen står nu utanför kyrkan lutad mot korabsiden.

Äldre uppgifter om stenen än de, som lämnas av Vistrand 1881 och Nordensköld 1883, finnas ej. Den förstnämnde skriver: »I korets södra utsprång låg som plansten en runsten med en nött inskrift.» Nordensköld har antecknat: »Ett 7,3 dm. långt och 5,9 dm. bredt fragment af en annan runsten har, så långt den äldste person i socknen kan minnas, legat såsom tröskelsten vid lilla ingången nära koret.» Den $^{11}/_{7}$ 1906 flyttades stenen intill altaret enligt vad Friberg meddelat.

Stenen är 59 cm hög, 73 cm bred. Runorna äro 10–12 cm höga.